

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 18. Elucidatur decimaoctava propositio, & ex dictis in tota hac
elucidatione verus eius sensus aperte ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

129

aliquid sensibile amplectendo, est inaccessibilis, quod est Deus, ulterius progredi. Atque ita volens, ad hoc ut ad Deum tendat, potius hoc facere debet, ab omni se re delectabili ac dulci abstracto, quam illi innitendo. Hoc modo optime satisfacit precepto amoris, quod prescribit Deus super omnia diligendum. Quod ut cum omni perfectione fiat, cum ista nuditate & omnium rerum peculiarium vacuitate exerceri debet. Et tandem in §. decimo quinto sic concludit.

O igitur anima, quando tam sublimia dona à Deo recipitis, ut per solitudinam recolectiua, statim vos deducat à vestro laborioso sensu vos separando, ne quaso ad eum reuertamini: sed operationes vestras relinquitte: etenim prius vobis adiumento erant ad mundum, vosque ipsas abnegando, cum in incipientium statu versaremini, nunc cum Deus hunc vobis insignem exhibet fauorem, ut ipsemet operarius & artifex esse velit, erunt vobis obstaculo & maximo impedimento. Dummodo enim iuretis in nullas operationes vestras occupare, ab omnibus rebus eas abstracto, nec illas multiplicando (hoc enim vobis ex parte vestra in isto statu faciendum incumbit) & prater ea ut simul aduertentiam seu attentionem amorosam & simplicem adhibeatis, nullam animam vim inferenda (ne forte abstracto illam ab omnibus & subleuando ne pacem ipsius perturbetis & alteratis) huiusquam prastitis, celesti refectioe cibabit illam Deus, quandoquidem nullum ipsi in ea ponitur obstaculum. Quod Mystici nostri Doctoris testimonium sic ad longum retulimus, quia et eo tota eius doctrina, quoad materiam huius propositionis, non solum legitime declarata, sed etiam valde confirmata manet.

C A P V T XVIII.

Elucidatur decima octaua propositio, & ex dictis in tota hac elucidatione verus eius sensus aperte ostenditur.

2. SEQUITVR iam decima octaua propositio Mystici nostri Doctoris, quæ talis est.

Hæc transformatio & unio in sensum & habilitatem humanam cadere nequit, sed necessarium est ut anima perfecte & voluntarie seipsam euacuet ab omnibus que habere potest, (loquitur de affectibus & voluntate quatenus ad se pertinent) Deo etenim qui prohibeat, ne quod libenter faciat in anima resignata, denudata, & exinanitata?

2. Doctrina huius propositionis quoad omnes eius partes est aperte vera, & optima, eiusque verissimus sensus ex dictis in toto hoc opere manifestè demonstratus manet: etenim in tres partes diuidi potest, in quarum prima asserit huiusmodi unionem, & transformationem in Deum perfectum nequaquam sub sensu, & industria humana cadere: & hoc certissimum est, non solum, quia est quid supernaturale ad quod proinde vires humanæ ex se ipsis pertingere non possunt, ut contra Pelagianos, & Semipelagianos diffinitum est in Concilio Mileuitano cap. 5. Araucano 2. cap. 6. & Tridentino sessio 6. decreto de iustificatione cap. 5. canone 1. 2. & 3. sed etiam quia adhuc in ipsomet ordine supernaturali est quid valde eleuatum communem operandi modum superans, eoque ipso sub diligentia humana adhuc adiuta communi, & ordinario auxilio gratiæ cadere non potest, ut in 1. huius elucidationis parte cap. 5. notat.

ex communi doctrina ostendimus, & ideo de veritate huius propositionis quoad hanc primam partem dubitari non potest.

Deinde in 2. parte eiusdem propositionis asserit Mysticus noster Doctor debere animam, quæ hac sublimi contemplatione transformationeque potiri debet, esse vacuum à cæteris omnibus, non quidem quoad operationes discursivas intellectus, & rerum imagines, aliaque huiusmodi, nam de hac vacuitate, & denudatione non in hac, sed in alijs propositionibus agit, nosque eius doctrinam explicantes egimus etiam latè supra c. 2. 3. & 4. sed modo inquit debere esse vacuum ab omnibus affectionibus, desiderijs, & amore rerum creatarum eo modo, quo supra in 2. parte elucidationis cap. 1. 12. & 14. latè demonstrauius. Vnde nihil modo pro elucidatione huius propositionis quoad hanc partem addendum superest.

In tertia vero parte asserit debere animam esse resignatam in Deum, denudatam, & annihilatam: cuius doctrinæ quoad resignationem veritas adeo certa est, ut iuxta sanam Theologiam de ea nequeat dubitari: quo ad denudationem vero, & annihilationem constat legitimus eius sensus ex dictis supra in prima huius elucidationis parte, cap. 3. & 4. specialiter vero §. octauo, cap. quarto, vbi locutiones has fusè explicauimus.

Quod autem asserit Mysticus noster doctor, scilicet posse Deum facere, quidquid sibi placuerit in anima resignata, denudata, & annihilata, nequaquam denotat non posse Deum si voluerit idem operari in alijs animabus non ita perfectis; sed sensus est prædictam resignationem, & denudationem esse optimam dispositionem ad hoc, ut Deus in illa hæc sublimia operetur, sine qua dispositione, ut in plurimum ea operari non solet, & ideo longè melius esse ad hæc à Deo obtinenda prædictam resignationem, & denudationem habere, quam carere illa, de cuius doctrinæ veritate, nec leuiter dubitari potest.

CAPUT XIX.

*Propositio decimanona, ex dictis declaratur,
& elucidatur.*

Propositio decimanona habetur in libro qui inscribitur, *Flamma amoris viua*, Can. 3. §. 4. vbi loquens de impedimentis, quibus anima ab hac perfecta vnione retardari potest, asserit primum impedimentum esse spiritualement Magistram, de quo sic subiungit.

Non mediocriter necessarium est anima proficere & non retrocedere cupienti, considerare cuius se manibus credat: pro itinere porro isto saltem pro sublimioribus eius rebus, imo etiam pro mediocribus, vix ductorem aliquem perfectum, secundum omnes quæ ad officium istud requiruntur partes, reperiet.

Doctrina huius propositionis verissima est, in qua nequaquam Mysticus noster Doctor, vel leuiter insinuat errorem hæreticorum, qui Illuminati dicuntur, asserentiū

bb nul-